

การเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทรเรือง

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ 2) เปรียบเทียบทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ 3) เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 40 คน และสาขาวิชาสังคมศึกษา จำนวน 41 คน รวม 81 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความเชื่อมั่น 0.850 4) แบบประเมินทักษะและเทคนิคการสอน และ 5) แบบวัดเจตคติต่อการเรียน มีความเชื่อมั่น 0.753 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษา โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ผลการจัดการเรียนรู้, วิชาทักษะและเทคนิคการสอน, การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน, การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ABSTRACT

The objectives of this research were to compare the following aspects of the subject (Teaching Skills and Techniques of Teaching) between using a peer tutoring method and a conventional teaching method : Bachelor's Degree of Educational Students, Thai Language Major and social major learning achievement, their Skills and Techniques of Teaching and their attitude towards the subject. The sample drawn using simple random sampling numbered 81 students studying on the subject during the second semester of the academic year 2014 from Faculty of Education Thepsatri Rajabhat University with students were equally divided into 2 groups : a controlled group and an experimental group. Instruments employed in this research consisted of 1) a learning management plan of subject using a peer tutoring

method, 2) a lesson management plan using a conventional teaching method, 3) a learning achievement test with a reliability of 0.850 4) a skills and techniques of teaching 5) an attitude test of studying this subject with a reliability of 0.753 data were analyzed with mean, standard deviation and t-test.

The findings were as follows : the students' learning achievement using a peer tutoring method was higher than using a conventional teaching method at a significance level of 0.05, the students' Skills and Techniques of Teaching using a peer tutoring method was higher than conventional teaching method at a significance level of 0.05, the students' attitude of the subject using a peer tutoring method was higher than a conventional teaching method at a significance level of 0.05

1. บทนำ

วิชาทักษะและเทคนิคการสอนมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตที่จะต้องได้รับการพัฒนาทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติการสอนจากการสอนรายวิชาดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาขาดการฝึกฝน การเตรียมความพร้อม ทำให้การฝึกทักษะและเทคนิคการสอนยังมีข้อบกพร่องต้องแก้ไขเกือบทุกราย ทั้งนี้ ต้องยอมรับว่านักศึกษาขาดทั้งความรู้ ประสบการณ์ และคำแนะนำช่วยเหลือที่ดี ประกอบกับอาจารย์ผู้สอนก็มีภารกิจต้องสอนนักศึกษาจำนวนมาก ไม่มีเวลาสำหรับที่จะแนะนำได้อย่างใกล้ชิด และต้องยอมรับว่านักศึกษาทุกคนมีความแตกต่างกันทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา รวมทั้งบุคลิกภาพ ทำให้ความสามารถในการเรียน การสอนไม่เท่ากัน การจัดการศึกษาควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลจากการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้และงานวิจัยต่างๆ พบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียนสูงขึ้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่ได้แนวคิดมาจาก จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ที่เสนอแนวทางการเรียนด้วยการกระทำ (Learning by doing) โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นประชาธิปไตย ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การรวมกลุ่มกันเพื่อทำงานหรือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน (อารยันต์ แสงนิกุล, 2546 : 34) สอดคล้องกับ ทศนี สนิธิ (2550 : 14) และ ฉลอง ไตรแสง (2552) ที่สรุปว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการให้ผู้เรียนรวมกลุ่มกันปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งพัฒนาผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้ได้รับประโยชน์จากผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อาจเป็นเพราะวัยเดียวกันเป็นเพื่อนสนิทกัน ย่อมเข้าใจจุดเด่นจุดด้อยของกันและกัน สามารถนำไปใช้ในการทบทวนฝึกทักษะเสริมสร้างเจตคติได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ แคนเลอร์ และคนอื่นๆ (Candler, et al., 1981 : 380) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นกลยุทธ์ที่ผู้สอนพยายามเข้าถึงความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน เป็นวิธีการที่ยืดหยุ่นและไม่ต้องกังวลกับผู้เรียนที่เรียนช้ากว่าผู้อื่น แต่ก็มีความหมายว่า จะใช้ได้โดยมิได้วางแผนล่วงหน้า และเดวิดสัน (Davidson, 1974 : 101-106) สรุปว่า การให้ผู้เรียนสอนกันเอง ถ้าผู้เรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนรู้มาให้เพื่อนๆ ของเขาฟังด้วยภาษาของตนเองและในแบบของเขาเองแล้ว จะทำให้แจ่มแจ้งในความรู้ทั้งหมด ซึ่งตรงกับ ก่อ สวัสดิพานิชย์ ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการศึกษามีมากและแนวโน้มในการแก้ปัญหา โดยเฉพาะการเรียนภาคปฏิบัติวิธีการหนึ่ง คือ ให้ผู้เรียนสอนกันเอง (สุพล เสียงเพราะ, 2548 : 22)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ ในรายวิชาทักษะและเทคนิคการสอนตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ศึกษานิเทศก์ โดยเปรียบเทียบกับวิธีสอนปกติเพื่อเป็นการยืนยันว่าวิธีดังกล่าวจะเหมาะสมต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

2.3 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 9 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาดนตรีศึกษา สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา สาขาวิชาสังคมศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา และสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ที่กำลังเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีจับสลากมา จำนวน 2 สาขาวิชา และจับสลากอีกครั้งได้กลุ่มทดลองสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุมสาขาวิชาสังคมศึกษา จำนวน 41 คน รวม 81 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3.2.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2.4 แบบประเมินทักษะและเทคนิคการสอน

3.2.5 แบบวัดเจตคติต่อการเรียน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ดำเนินการทดลองการจัดการเรียนรู้ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ระยะเวลา 16 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง

3.3.2 ทำความเข้าใจกับนักศึกษาถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีขั้นตอนการสอน ดังนี้ 1) ให้นักศึกษาจับคู่กัน 2) กำหนดหัวข้อที่จะสอน 3) ผลัดกันทดลองสอน 4) บันทึกผลการสอน 5) ให้ข้อมูลย้อนกลับและอภิปรายร่วมกัน 6) ปรับปรุงแก้ไขทักษะและเทคนิคการสอนของตนเอง 7) ทดลองสอนหน้าชั้นเรียนทั้งห้อง

3.3.3 ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนรู้เองทั้งสองกลุ่มในเนื้อหาเดียวกัน ใช้เวลาเท่ากัน ดังนี้

3.3.3.1 กลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3.3.3.2 กลุ่มควบคุม คือ นักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษาจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.3.4 เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ตามกำหนดแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียนกับนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบทั้ง 3 แบบ

3.3.5 นำผลคะแนนจากการวัดด้วยแบบทดสอบทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test independent)

3.4.2 เปรียบเทียบทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test independent)

3.4.3 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test independent)

4. สรุปผลการวิจัย

4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 ทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3 เจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. อภิปรายผล

5.1 จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการเรียนรู้โดยยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ได้ช่วยเหลือกัน เรียนรู้ด้วยกันแบบตัวต่อตัว ทำให้นักศึกษามีความใกล้ชิดสนิทสนมคุ้นเคย ไม่อาย กล้าซักถามในสิ่งที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ นักศึกษาแต่ละคนจะเข้าใจคำสอนของครูได้ดีไม่เท่ากัน แล้วถ่ายทอดเป็นภาษาพูดของนักศึกษาอธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้ตลอดเวลา ทั้งเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ทำให้เกิดความเข้าใจได้ดี มีความกระตือรือร้นสนใจในการเรียนรู้ ดังที่ จินดา อยู่เป็นสุข (2545 : 11-28) กล่าวถึงการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อนว่า นักเรียนอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน ภาษาที่ใช้สื่อสารกันจะสื่อความเข้าใจได้ดีกว่าครู นักเรียนผู้สอนจะมีความรู้แม่นยำและคงทนมากขึ้น นักเรียนผู้ได้รับความช่วยเหลือจะเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เพราะกล้าซักถามและมีเพื่อนช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ซึ่งครูคนเดียวจะดูแลและช่วยเหลือนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง และ สุรพล พะยอมแย้ม (2541, : 98-99) ได้กล่าวถึงการให้เพื่อนช่วยสอนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนโดยใช้ระยะเวลาเท่าเดิม ช่วยสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมกรเรียนของเพื่อนได้มากขึ้น นักเรียนที่ช่วยสอนสามารถรู้ปัญหาต่างๆ ในการเรียนการสอนอย่างชัดเจน สามารถแก้ปัญหาที่ครูมองข้ามได้ และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่าในกลุ่มควบคุม สอดรับกับ สุนทร สันธพานนท์ และคนอื่นๆ (2545 : 31-33) กล่าวว่า การจัดการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนโดยให้นักเรียนรวมกลุ่มกันเพื่อการทำงาน หรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งพัฒนานักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้ได้รับประโยชน์จากนักเรียนที่เก่งหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อาจจะเป็นนักเรียนวัยเดียวกันหรือชั้นเดียว และ

เดวิดสัน (Davidson, 1974 : 101-106) กล่าวว่า การให้นักเรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มหรือคณะ ถ้านักเรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนมาให้เพื่อนๆ ของเขาฟังได้ด้วยภาษาของตนเองและในแบบของเขาเองแล้ว จะทำให้เขาเข้าใจแจ่มแจ้งในความรู้ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะการพูดหรืออธิบายเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะทำให้ผู้พูดเข้าใจในมิติของเรื่องนั้นๆ คืออะไร และวัยของผู้เรียนและผู้สอนใกล้เคียงกันทำให้ผู้เรียนกล้าซักถามปัญหาที่ตนเองมีปัญหายุ่ง ทำให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหานั้นมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชร มั่นใจจริง (2549 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติขลุ่ย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ และ ทศนิ สนิธิ (2550 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องเศษส่วน เจตคติต่อการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนตามคู่มือครูของ สสวท. พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครูของ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจึงมีความเหมาะสมกับวิชาทักษะและเทคนิคการสอน นักศึกษาสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

5.2 จากผลการวิจัยพบว่า ทักษะและเทคนิคการสอนของนักศึกษาโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างทางสติปัญญาและความสามารถในการปฏิบัติงานของนักศึกษา ฝึกให้นักศึกษาร่วมกันทำงานร่วมกันและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้จากเพื่อน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น นักศึกษามีโอกาสได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งจะมีเวลามากกว่าครูช่วยสอน ขึ้นะโนสิ่งทีผู้เรียนไม่เข้าใจปฏิบัติไม่ได้ ด้วยการอธิบาย สาธิต กระตุ้น ให้กำลังใจและนำไปฝึกปฏิบัติ นอกเวลาเรียนอย่างใกล้ชิดแบบตัวต่อตัว ทำให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติได้อย่างละเอียดชัดเจน เกิดการเรียนรู้และปฏิบัติได้ด้วยตนเองจนสามารถพัฒนาทักษะได้ดี ดังที่ ปราโมทย์ จันทรเรือง (2522 : 14) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่นั่น ต้องถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด โดยมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ฝึกให้ผู้เรียนคิดได้ปฏิบัติจริงและรู้จักแก้ปัญหา มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จะสามารถสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ความต้องการ ความถนัด และความสามารถของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับ สีวาไซลัม (Siyasailam, 1973 : 10-15) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้นักเรียนสอนกันเองว่า ผลเกิดขึ้นในด้านบวกกับนักเรียนผู้ได้รับการสอนจากเพื่อนเกิดขึ้นอย่างแจ่มชัด ทั้งนี้ เนื่องจากเขาได้รับความสนใจพิเศษจากการเรียนของผู้สอน เพราะทั้งสองฝ่ายใช้ภาษาพูดในระดับเดียวกัน ย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น และลักษณะของปัญหาล้ำคลึงกับปัญหาที่เขาได้ประสบมาด้วยตัวของเขาเอง ทั้งสองฝ่ายจะรู้สึกเป็นอิสระในการซักถามปัญหาต่างๆ ทางการเรียนโดยไม่ต้องเกรงว่าเป็นที่น่าตลกขบขันของใครๆ และการให้เพื่อนช่วยสอนไม่มีผู้ใดเสียประโยชน์เลย สอดคล้องกับ โอเลย์ (Oley, 1992 : 78-81) ได้ศึกษาการให้เพื่อนช่วยสอนและความเชื่อมั่นในเพื่อนช่วยสอนต่อคุณภาพการเขียนของนักศึกษา ในสาขาวิชาจิตวิทยาพื้นฐานในมหาวิทยาลัยเปิดแอตมิชชัน พบว่าการให้เพื่อนช่วยสอนและความเชื่อมั่นในเพื่อนช่วยสอนสามารถส่งเสริมคุณภาพการเขียนของนักศึกษาได้ การศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า นักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือมีระดับผลการเรียนดีขึ้น สอดคล้องกับ สมชาย ม่วงลอง (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาพุทธศาสนา เรื่องวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนแบบปกติ พบว่าทักษะการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จึงมีความเหมาะสมกับธรรมชาติวิชาทักษะและเทคนิคการสอนซึ่งเน้นการปฏิบัติ นักเรียนสามารถช่วยเหลือและแนะนำกันได้ดียิ่งขึ้น

5.3 จากผลการวิจัยพบว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอน โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยสอนนักเรียนที่อ่อนแบบตัวต่อตัว นักเรียนที่เรียนเก่งเกิดความภาคภูมิใจ รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าที่ได้ทำประโยชน์ คือ สอนเพื่อนให้ได้รับความรู้และปฏิบัติงานได้ นักเรียนที่เรียนอ่อนก็ไม่วิตกกังวลกับการเรียน ไม่มีความรู้สึกในข้อบกพร่องของตนเอง เกิดกำลังใจ เพราะได้รับการช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่จากเพื่อนด้วยความจริงใจ จนทำให้ตัวเองเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติการเขียนได้ดี ทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นกันเอง เกิดความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เกิดความชื่นชอบต่อการเรียน จึงทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน สามารถเรียนรู้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนกลุ่มทดลองสูงกว่าในกลุ่มควบคุม ดังที่ เคลเลอร์ (Keller, 1968 : 78-79) ได้กล่าวถึงผลดีของการให้นักเรียนสอนกันเองว่า ช่วยเปลี่ยนแปลงเจตคติในทางที่ดีต่อวิชาที่เรียนและการทำข้อสอบของนักเรียน ทั้งนี้ จากความสัมพันธ์ของนักเรียนสองคนในด้านวิชาการในช่วงเวลาหนึ่งจะช่วยให้พฤติกรรมบางอย่าง เช่น ความเบื่อหน่าย การมองโลกในแง่ร้ายหรือทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ตลอดจนความผิดปกติในด้านอื่นๆ จะน้อยลง ทั้งนี้ เป็นผลมาจากการให้ความสนใจพิเศษ การให้การยอมรับและกระตุ้นแก่เขา ช่วยเขาเห็นคุณค่าในตนเอง สอดคล้องกับ สุรพล เสียงเพราะ (2548 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแผนกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนวิชาคณิตศาสตร์ บทที่ 13 เรื่องบทประยุกต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และนงเยาว์ ศรีประคู้ (2546 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนกาพย์ยานี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ สมชาย ม่วงลอง (2547) ได้สรุปว่าวิธีการให้นักเรียนช่วยสอนเพื่อนช่วยแก้ปัญหาได้ระดับมัธยมไม่สนใจต่อการเรียน เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนให้มีความรับผิดชอบมากขึ้น ผลที่ได้คือ นักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ชื่นชอบกับระบบการสอนแบบนี้และสามารถนำไปใช้กับหลายๆ กลุ่มวิชา ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งเสริมเจตคติต่อการเรียนวิชาทักษะและเทคนิคการสอนในทางที่ดียิ่งขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

6.1.1 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเหมาะสมกับวิชาในหมวดวิชาชีพครู ที่เกี่ยวกับการใช้ทักษะและเทคนิคการสอน

6.1.2 การจัดกลุ่มควรให้นักศึกษาได้เรียนรู้คู่กันตลอดเนื้อหาที่ใช้เรียน เพราะจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีต่อกัน เกิดความเอื้ออาทรต่อกัน ทำให้เกิดความพยายามช่วยเหลือกันในการฝึกปฏิบัติงาน

6.1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ไม่ควรยากเกินไป เพราะนักเรียนผู้สอนอาจจะเข้าใจได้ไม่ดี ทำให้ไม่สามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้อย่างชัดเจน

6.1.4 การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ในวิชาอื่น ควรกำหนดอัตราส่วนนักศึกษาผู้สอนกับผู้เรียนให้เหมาะสม เพื่อการจัดการเรียนรู้จะได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1 ควรทำการวิจัยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้อื่นๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต เป็นต้น

6.2.2 ควรทำการวิจัยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในรายวิชาอื่นๆ

6.2.3 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้กับระดับการศึกษาอื่นๆ เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เนื่องจากพฤติกรรมของนักเรียนที่เปลี่ยนไปตามวัย

รายการอ้างอิง

- จินดา อยู่เป็นสุข. (2545). การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน. กรุงเทพฯ : ดับบลิว เจ. พร็อพเพอร์ตี้.
- ฉลอง ไตรแสง. (2552). การเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้วิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- ทัศนีย์ สอนิ. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องเศษส่วน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนตามคู่มือของ สสวท. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- นงเยาว์ ศรีประดู่. (2546). การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาพยูนี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ด้วยกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปราโมทย์ จันทรเรือง. (2552). การออกแบบหลักสูตรและการเอนกการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะสำคัญด้านการคิดและการเรียนรู้. ลพบุรี : ท.การพิมพ์.
- พัชรี มั่นใจจริง. (2549). การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติขลุ่ยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมชาย ม่วงลอง. (2547). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- สุนทร สันธวานนท์ และคนอื่นๆ. (2545). กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- สุรพล พะยอมแย้ม. (2541). จิตวิทยาพื้นฐานสำหรับการศึกษา. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุรพล เสี่ยงเพราะ. (2548). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนวิชาคณิตศาสตร์ บทที่ 13 เรื่องบทประยุกต์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อารยันต์ แสงนิกุล. (2546). การพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องขุนช้างขุนแผน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- Candler, A. C., et al. (1981). Peer tutoring as strategy individualizing instruction. **Education**. 101 (Summer), 380-383. Davidson, Neil. (1974). The Relationship between questions and pupils responses during a directed reading activity. **Dissertation ABSTRACTs International**, 12, 6273-A.
- Keller, Fred S. (1968). Good-bye teacher. **Journal of Applied behavior Analysis**. 1(12), 79-89.
- Oley, Nancy. (1992. April). **Extra Credit and Peer Tutoring**. Impact on the Quality of Writing in an Open Admission College Teaching of Psychology. 19(2) : 78-81.
- Sivasailam, Thiagarajan. (1973, December). Madas system revised, A new structure for education.